

**Peter Jørgensen:** Baggrunden for det af mig stillede spørgsmål til den højtærede justitsminister er den tragiske omstændighed, at der inden for ganske få måneder er sket ikke mindre end 6 ulykker med dødelig udgang i fodgængerfelter i Stor-Århus. Tre af de dræbte var børn, de øvrige ældre mennesker. Så vidt jeg kan udlede af den statistik, der foreligger om ulykker i fodgængerfelter, er det fortrinsvis de nævnte to kategorier, der rammes, men det er naturligvis også andre, det går ud over. Jeg finder det derfor helt rimeligt, at spørgsmålet om større sikkerhed og beskyttelse af fodgængerne tages op til en meget indgående drøftelse og overvejelse af vore færdselsmyndigheder.

Må jeg have lov til at give udtryk for nogle rent private betragtninger vedrørende hele denne sag. Det er mit bestemte indtryk, at alt for mange bilister udviser alt for ringe respekt for de afmærkede felter og passerer dem med alt for stærk fart. Det gælder navnlig, hvor en stærkt befærdet gade krydser en mindre befærdet, og hvor to fodgængerfelter ligger tæt op ad hinanden. Det vil ofte være sådan, at bilisten rammer fodgængereren i felt nr. 2, netop fordi farten er for stor og bilisten derfor ikke kan stoppe op.

Et andet problem, jeg vil pege på, er sikringen af børnene, når de går til og fra skole. Jeg bor ved hovedvej 10 i Århus, tæt ved en meget stor kommuneskole, og jeg har personlig været vidne til ulykker her med dødelig udgang. Nu er der hver morgen og eftermiddag placeret politi på det pågældende sted, og kommunen er på grund af den risiko, der er for børnene, gået i gang med en underføring af gaden, noget, der måske kan gøres andre steder, selv om jeg er klar over, at det er en meget bekostelig affære.

Der kan naturligvis rejses mange andre spørgsmål i forbindelse med dette. Jeg kan nævne de mørklagte fodgængerfelter, jeg kan pege på spørgsmålet om flere lysregulerede kryds og mere hensigtsmæssige overgange, mere politi til regulering af færdslen på visse tider af døgnet, effektiv propaganda og meget, meget andet. Det altoverskyggende for mig er, at intet middel må skys for at hindre alle de mange ulykker i at ske.

**Justitsministeren:** (*K. Axel Nielsen*): Det ærede medlem gjorde opmærksom på, at baggrunden for det af det ærede medlem

rejste spørgsmål er de i den senere tid skete færdselsulykker, hvor påkørsel i fodgængerfelter har kostet menneskeliv, og vel navnlig det tragiske færdselsuheld, der indtraf den 18. december 1964 i et fodgængerfelt på Christian X's vej i Viby J. med den følge, at tre mennesker blev dræbt.

De gældende regler i færdselsloven om sikring af færdslen i fodgængerovergange skulle i og for sig indebære garantier mod ulykker af denne art. Ifølge færdselsloven skal kørende holde en passende lav hastighed foran fodgængerfelter og holde tilbage for gående, der befinder sig i feltet. Overhaling må ikke ske foran fodgængerovergange, og standsning og parkering må kun ske i en nærmere fastsat afstand fra disse for at sikre, at andre kørende har frit udsyn over fodgængerovergangen i hele dens udstrækning. Disse regler må vel efter deres indhold siges at være tilstrækkelige til at sikre færdslen i fodgængerfelter.

Det spørgsmål kan rejses, om de straffetretlige følger af en tilsidesættelse af reglerne er strenge nok. Der er i færdselsloven hjemlet straf af fængsel i indtil 6 måneder for overtrædelse af disse bestemmelser, og frakendelse af førerbevis skal finde sted, såfremt køretøjet er ført på groft uforsvarlig måde. Strengere straf kan idømmes i tilfælde, hvor tillige andre straffebestemmelser er overtrådt, f. eks. straffelovens regler om uagtsomt manddrab og uagtsom legemsbeskadigelse.

Der er for mig ikke tvivl om, at de gældende strafferammer er tilstrækkelig rummelige, og det er også mit indtryk, at politiet og anklagemyndigheden med stor alvor søger at forfølge disse sager. Den retspraksis, der foreligger, viser da også, at der af domstolene følges en streng kurs i de sager, der forelægges dem. I praksis idømmes der sædvanligvis frihedsstraf i tilfælde, hvor påkørsel har haft døden til følge, ligesom førerretten almindeligvis frakendes i 6 måneder, undertiden for længere tid. Efter min mening — og jeg ved, at anklagemyndigheden er enig med mig heri — vil der ikke kunne opnås større sikkerhed i fodgængerfelterne ved en skærpelse af domspraksis. Derimod kan der være tale om at arbejde på to andre punkter, nemlig ved en bedre afmærkning af felterne og gennem propaganda.